

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΕΠΑΙΞΑΝ ΡΟΛΟ

..... ΜΙΑ "ΝΕΑ ΦΡΥΝΗ",

Η ώραία Έλληνις Έλένη Καβαλλιεράτου, που εκανδάλισε πρό 25τίας τό Παρίσι. Ο ρόλος της σ' ένα Παρισινό θεάτρο. Έν Άδαμιαία περίοδω μπροστά στους θεατές του «Φοβί Πιγκάλ»! Ο «Σύλλογος κατά της άνηθικότητος» καταγγέλλει την Καβαλλιεράτου (Ζερμαίν Αιμιόλ) κι' εκείνη άπολογείται. Ένα άγχαμπαώδες όσμη που ξετραβιλαίνει τους Παρισίνους. Η αίματπρά τραγωδία του νεαρού Ευγένιου Μπροσέλ. Η «νέα Φρύνη» ενόπιον των Γάλλων δικαστών, κ.τ.λ.

Α'.
ΙΣ 24 'Ιουλίου 1908, στή μεγάλη αίθουσα του Γ' Παιαματοδικείου του Σηκουάνα βρισκόταν συγκεντρωμένοι οι περισσότεροι Έλληνες του Παρισίου, σπουδαστάι, γλιντζέδες κλπ. Άλλά πλην των Έλληνων, είχε μαζεμένη εκεί και άλλος κόσμος, τόσο πολυς, ώστε ή αίθουσα του άκροατηρίου, ή σκιάλα και τό προαίολο ήσαν γεμιστά από τους γνωστοτέρους λέ ο ν τ α σ της Παρισίνης κοινωνίας και του ελαφρού κόσμου κι' απ' όλους τους τύπους των Παρισίων κέντρων διασκεδάσεως.

τηγορομμένοι.

Η πρώτη ήταν ή Ζερμαίν Αιμιόλ. Καστανή γυναίκα, με δύο μεγάλα και κατάμαρα μάτια, σπάνιος τύπος Άνωπολίτης καλλονής. Η άλλες δύο ήσαν ή Τερέζα Λεζλαίρ και ή Ρόζα Ρενό, δύο από τις πιο χαριστικούς πεταλούδες του Παρισινού ελαφρόκοσμου.

Η κατηγορία ήταν ή ακόλουθη:
Ο «Σύλλογος προς καταπολέμηση της άνηθικότητος» είχε κατηγορήσει τας τρεις ήθλοισις του Γαλλικού Θεάτρου, γιατί τό βράδυ της 3ης 'Ιουλίου 1908 φανεώθηκαν ή πρώτη στή σκηνή του «Φοβί Πιγκάλ», ή άλλες δύο στή «Φοβί Ρουαγιάλ», όλόγυμνος, εχωρίς καν τό στοιχειώδες φύλλον σκηνής!

Γιά τις δύο τελευταίες ή κατηγορία ανέφερε και τη λεπτομέρεια ότι έχορσαν άσέμνους χορούς και γενικός ότι παρουσίασταν με τέτοιο τρόπο μπροστά τού Κοινού, ώστε να δημιουργηθή σκάνδαλο σοβαρόν, να προσβληθή ό θάνατος ενός νέου και να διαταραχθή ή δημοσία τάξις εντός του θεάτρου.

Ο σιγηόρος της Τερέζας Λεζλαίρ και της Ρόζας Ρενό ισχυρίσθη ότι ή κατηγορία ήταν άνοητοσάτη. Η εμφάνισις ώραιον γυνών γυναικών, είτε δέν παρουσιάζουν τίποτε άλλο στους θεατές από ότι παρουσιάζουν οι πιασες μεγάλων ζωογράφων και γλυπτών, τά περιφήμα εγμνιας, που θεωρούνται όσώσσο έργα τέχνης.

Έπειτα μίλησε ό σιγηόρος της Ζερμαίν Αιμιόλ, ό διαπραητής ποινολόγος 'Ιωσήφ Φερδίν, ό οποίος ζήτησε από έπίτευε να χωρισθή ή δική ως προς την πελατισσα του. Έτσι, ή δύο άλλες κατηγορούμενες εδικάζτηκαν και καταδικάστηκαν σε φυλάκιση 15 ήμερών.

Και έμεινε ή Ζερμαίν Αιμιόλ.

Τά Παρισινά φύλλα της εποχής εκείνης ζωοφόρον έκτενός για την περιγραφή αυτή θεατρική δική. Η καλύτερη όμως περιγραφή έδημοσιεύθη στή θεατρική έφημερίδα «Ζι Μιλιάς». Άξίζει να τη μεταφράσουμε όπως έχει:

«Όταν ό Πρόεδρος του Δικαστηρίου εκάλισε την τρίτη κατηγορούμενη, τη Ζερμαίν Αιμιόλ, και της άπήγγειλε κατηγορία επί προσβολής των δημοσίων ήθων, με περιγραφή συγκίνησις χύθηκε σε όλη την αίθουσα του άκροατηρίου. Η γόσημα γυναίκα στάθηκε μπροστά στους δικαστές της άπαθής. Και όταν ό Πρόεδρος την έρώτησε για τ' όνομά της, εκείνη, σε θαυμασία Γαλλική γλώσσα, απήτησε:
» — Όνομάζομαι Ζερμαίν Αιμιόλ. Είμαι από τό νησί Αττίνα της Έλλάδος.

» — Ένε τό άνηθές σας όνομα αυτό; έρώτησε ό Πρόεδρος, που ήταν καλά πληροφορούμενος.

» — Όχι, είναι τό καλλιτεχνικό μου ψευδώνυμο. Το πραγματικό μου όνομα είναι Έλένη Καβαλλιεράτου.

» Η άποκάλλιψη αυτή ένέτεινε περισσότερο την περιγραφή του ίκροατηρίου, που δέν έχορτανε τώρα να βλέπει της γραμμές του σώματός έξωτον σώματος, τις διαγραφόμενες κάτω από τό μεταξωτό φού φορεμά της, ένα άβρότατο κλωκαρινό φόρεμα, στολισμένο με βαρύτερες δαντέλλες.

» Η ώραία Έλένη Καβαλλιεράτου, με την ίδια πάντοτε άπαθή και γλυκατάτη φωνή της, έβηρολόθησε:

» — Με κατηγορούν γιατί παρουσίασταν γυνή πρό του Κοινού του θεάτρου «Φοβί Πιγκάλ». Άλλά γιατί δέν κατηγορήσαν ως τώρα την ήθοσο εκείνη, που υπερχείλη τη Σαλονία και έχορσαν όλόγυμνο τό γνωστό προκλητικό χορό;... Και γιατί δέν κατηγορήσαν τις γιλίες-δύο χορεύτριες του σαραντέν και του εχωρού της κουλίζ; Η άλήθεια είναι άλλη, κύριοι δικαστάι. Υψίσταμα διαγωνν όχι εκ μέ-

ρους του «Συλλόγου κατά της άνηθικότητος», άλλ' εκ μέρους των πλουσιών εκείνων, στους όποιους άνηθήκα να πουλήσω την καλλονή μου!... Έργάζομαι τίμα από τότε που ήρθα στο Παρίσι, και άν πρό ήμερών φανεώθηκα γυνή μπροστά στο Κοινόν, δέν φταίν ό θεοί. Τό Κοινόν έπλήρωσε άκριβά τό καθαρώνη από τό θέαμα και ό έθροφώνης έπλήρωσε άκόμη πιο άκριβά έμένα.

» Έπειτα εκλήθη ό πρόεδρος του «Συλλόγου κατά της άνηθικότητος» Λουί ντε Ρενού, δικηγόρος και... γερουσιαστήραρο, ό όποιος είχε παρενθεθεί στή σκανδαλώδη εκείνη βραδιά, και με ύφος όργης κατέθεσε τά έξής:

» — Κύριοι δικαστάι! Ποτέ στή ζωή μου δέν εβρέθηκα μπροστά σε τέτοιο θέαμα! Δέν πρόκειται για τό άθλιο γυναιο, που ήλθε να με; έπίδειξη τη γυμνότητα του σώματος του, την... όμολογούμενους ώρια. Πρόκειται περί της ισχυράς έντυπωσως, που έχομε τό άσεμνο θέαμα στους θεατές της πλατείας και των θεωρείων. Είδα όγώ ή έφηβους ν' άνασπώνονται κατακόκκινοι από τό καθίσματά τους και να προσπλύνουν λάγνα βλήματα στο βάθος της μισοφώτιστης σκηνής, στο όποιον υπήρχε μόνο εικόνη άπιστέωτος σκανδαλιστή. Η κατηγορούμενη Ζερμαίν Αιμιόλ, ή Έλένη Καβαλλιεράτου, πίσω από ένα παραπέτασμα άραχνοφραγής γάλας, στεκόταν ακίνητη σάν άγαλα. Τό στήθος όλόγυμνο, όλόγυμνο τό σώμα της ως τά πόδια και μόνο ό όμοι της έσκαπάζοντο από... όμολογούμενους πλούσια χυτά μαλλία, τά όποια σαν μεταξωτός άφρός ένώνοντο στο άλαβάστρινο στήθος της...
» Τά φώτα του προσκήνιου είχαν σβυσθεί για με στιγμή. Δύο ήλεκτρικοί προβολείς έφωτίσαν τό άσεμνο εκείνο θέαμα, τό όποιον έν τούτοις έχομε όλους τους θεατές να στέκουν άρμονοι, με συγκατομμένη την άνατοχή, σάν ναβλέπαν όλοζώντανη την Άφροδίτη!...

» Σιγά-σιγά άκόμωσα να διατρέψη όλη την πλατεία του θεάτρου ζ νας περιεργος ύψήρους, που έβήρχε από εκατοντάδες γελία και σάν φλοισβός θαλάσσιος έπήγαινε να ξεσπάση στή σκηνή.

Οι θεατα έπέκοντο τώρα όρθιοι, με τά σώματά τους τά έμπαός, με τά κεφάλια προς τη σκηνή, με τά μάτια μαγνητισμένα και είμαι βέβαιος, κύριοι δικαστάι, γιατί γνωρίζω την ψυχολογία του πλήθους, είμαι βέβαιος, λέγω, ότι πάντες ήρχοντο να μην πέση ποτέ ή αυλαία!
» Έξωρα έγινε κάτι άπίστευτο: Η γάλα που εοκέπασε μέχρι της στιγμής εκείνης έν μέρει την κατηγορούμενη ήθοσο, κατέπεσε στα πόδια της. Και ή Έλένη Καβαλλιεράτου έφανερώθη πρό του Κοινού όλόγυμνη, όπως ή Άναδομμένη Θεά!

» Η φρενίτις, ή όποια έπηρεολούθησε, εινε άνωτέρα πάσης περιγραφής. Η σκηνή έγένεμοσ από άνθη, εκατοντάδες μοικετια έπεφταν μπροστά στα πόδια της... όμολογούμενους ώραιας γυναικός, ως άνθηνη βροχή, και όταν τέλος ή αυλαία κατέπεσε, ό κόσμος αλάλαξε, ουρλιαξε, έξητοκαγαγισε. «Ως τό πρωι άκόμη ήπρξαν θεατα, ό όποιοι έπεριεμαν έξω από τό θεατρο την ήθοσοιν για να εκλιμαρήσουν την εικόνη της...
» Για να έννοηθή τό μέγεθος της ήθικής κατατροφής, τό όποιον εδημοιόγησε ή βραδιά εκείνη του «Φοβί Πιγκάλ», αναφέρω τη σκηνή που έλαβε χώραν δύο ώρες μετά την παράστασι, στην είσοδο του θεάτρου. Ένα νεός, μόλις 18 έτων, ό δυστυχής Ευγένιος Μπροσέλ, παιδί άρίστης οικογενείας, που είχε παρακολούθησι την παράστασι και είχε κυριολεκτικώς τρελαθεί από τό πρωτοάνές θέαμα, έπέτερο τόμα με ένα μπουκόλο στα χείρα, κοπτά στην πύκη πόρτα του θεάτρου, από την όποιαν βγαίνον ό ήθοσοι. Και εκεί, ό έρωτευμένος νεός, στο σκοτάδι του πελοδρομίου έπεριεμαν, έπεριεμαν... Όταν τέλος ή πορτούλα άνοιξε και ή κατηγορούμενη έφανερώθη, ό νεαρός Παρισίνος έπληρώσε κλωνίζομενος τη νέα αυτή Φρύνη και βγαζόντας τό κατέλλτο του, της έπρόσφερε τα λουλούδια και της είπε:

» — Η κυρία Ζερμαίν Αιμιόλ συγχωρεί την τόλμη μου;
» Ήμιον λίγα βήματα πύ πέρα και είδα, κύριοι δικαστάι, την κατηγορούμενη να σούβη και να φιλή τό μάγουλο του συγκατομμένου νέου, που σκεδόν ήταν άκόμη παιδί... Έπειτα, τον έπλησε στο άμάξι της και έβγααν. Πού τον έπήγε, είνε άγνωστον. Γνωστον μόνον είναι τό τραγικό τέλος του νέου, τό άδικο όσο και γοργό...»

Τη στιγμή εκείνη, ή Έλένη Καβαλλιεράτου, κατακόκκινη από θυμό, έσπαθή και είπε:

» — Δέν εινε καθόλου άγνωστον, κύριε, που όδήγησα τον νέο. Με συνάδενσε ως τό ξενοδοχείο μου. Τόν άφραση στην πόρτα και ανέβηκα επάνω. Ο θυρωρός μοιρεί να τό βεβαιώσι.

» — Ναι, αλλά μετά δύο ήμέρες ό Ευγένιος Μπροσέλ ηττώκόνησε κάτω από τό παράθερό σας, είτε ό Πρόεδρος του Δικαστηρίου.

» — Σ' αυτό, έγώ δέν ένθύνωμαι... Το κωμωμορο τό παιδί μου έπρότεινε να... γίνω γυναικία του, να έγκαταλείρω έγώ τό θεατρο και εκείνος την οικογένεια του και να φύγομαι από τη Γαλλία, να πάμε

